

Nr 295.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående anslag till ersättning åt lappfogdar m. m.; given Stockholms slott den 14 mars 1921.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro,
enligt Dess nådiga beslut:

GUSTAF ADOLF.

Henning Elmquist.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14 mars 1921.

Närvarande:

Statsministern von SYDOW, ministern för utrikes ärendena greve WRANGEL, statsråden ERICSSON, DAHLBERG, MURRAY, ELMQUIST, MALM, BERGQVIST, HAMMARSKJÖLD, EKEBERG, HANSSON, BESKOW.

Departementschefen, statsrådet Elmquist anförde:

Uti en till Kungl. Maj:t ingiven skrift hava de fyra lappfogdarna i riket av närmare angivna skäl anhållit, att det nuvarande årliga arvodet

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 1 saml. 253 häft. (Nr 295.)

till lappfogde, 5,000 kronor, måtte, räknat från och med år 1921, höjas till 6,800 kronor, att för lappfogdes resor från och med sistnämnda år rese- och traktamentsersättning finge utgå enligt tredje i stället för efter fjärde klassen i gällande resereglemente samt att löneförhöjningsbeloppen för år 1921 ävensom dyrtidstillägg å samma belopp eventuellt finge utanordnas ur lappfonderna i respektive län.

Vid anmälan av ärendet till årets statsverksproposition — femte huvudtiteln, punkten 118 — meddelade jag, att 1919 års lappkommitté samt länsstyrelserna i Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län avgivit infortrade utlåtanden, ävensom att framställningen ifråga sedermera remitterats till 1902 års lönerogleringskommitté för yttrande, vilket inom kort kunde vara att förvänta. Redan i frågans dåvarande läge syntes det mig klart, att en höjning av lappfogdarnas arvoden snarast borde ske. Utan att då kunna intaga någon bestämd ståndpunkt rörande storleken av arvodesförhöjningen, ansåg jag emellertid en dylik höjning för det dåvarande böra beräknas till 1,000 kronor. Då arvodena ifråga utginge av det å extra stat uppförda reservationsanslaget till ersättning åt lappfogdar m. m., ansåg jag, att detta anslag, som för år 1921 bestämts att utgå med 41,550 kronor, i statsverkspropositionen borde för år 1922 endast till storleken beräknas.

I anslutning härtill hemställde jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att, i avvaktan på den proposition, som kunde komma att avlåtast i ämnet, till ersättning åt lappfogdar m. m. på extra stat för år 1922 beräkna ett reservationsanslag av 45,550 kronor.

För beredande av motsvarande avlöningstillägg för år 1921 åt lappfogdarna hemställde jag vidare — femte huvudtiteln, 1921 års tilläggsstat, punkten 32 — att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att, i avbidan på proposition i ämnet, på nyssnämnda tilläggsstat för berörda ändamål beräkna ett förslagsanslag, högst, 4,000 kronor.

Vad jag sålunda hemställt, vann Kungl. Maj:ts bifall.

Sedan det av 1902 års lönerogleringskommitté begärda utlåtandet den 1 mars 1921 avgivits av kommittén, torde jag ånyo få anmäla förevarande ärende för Kungl. Maj:t.

Historik.

Innan jag ingår på behandling av den utav lappfogdarna gjorda framställningen, torde det emellertid vara lämpligt att lämna en kort historik över lappfogdarnas avlöningsförhållanden.

Från tiden för lappfogdeinstitutionens tillkomst till och med år 1908 uppbyro lappfogdarna — som utgjorde tre, nämligen en i vardera av Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, till den 1 juli 1916, från vilken tidpunkt ytter-

ligare en lappfogde anställdes, i Norrbottens län — ett årligt arvode av 3,000 kronor, fränsett ett under senare år tillkommet dyrtidstillägg å 300 kronor.

I den till 1908 års riksdag avlätna proposition, nr 71, angående löneroglering för landsstaterna i länen m. m., uti vilken proposition även uppkommen fråga om förbättrade avlöningsförmåner åt lappfogdarna behandlades, yttrade föredragande departementschefen till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet, bland annat, att, änskönt lappfogdens tjänsteställning icke finge anses likvärdig med kronofogdens men dock i flera avseenden mera krävande än länsmannens, departementschefen ansåg, att då utgående arvode för lappfogde jämte dyrtidstillägg och reseersättning icke utgjorde skälig ersättning för hans arbete, utan höll departementschefen före, att arvodet med avseende på de avlöningsförmåner, som då föresloges för kronofogdar och länsmän, borde sättas till 4,000 kronor förutom reseersättning som dittills.

Den av departementschefen sålunda uttalade uppfattningen delades av Kungl. Maj:t, i anslutning vartill Kungl. Maj:t hos riksdagen begärde härav påkallad höjning av anslaget på extra stat för juridiskt biträde åt de svenska lapparna i Norge samt till lappfogdar och lappförmän ävensom ordningsmän inom lappbyarna.

Denna begäran bifölls av riksdagen.

Sedan samtliga lappfogdar gjort framställning om förbättring av sina avlöningsförmåner och i sådant hänseende hemställt, att arvodet måtte ökas åtminstone med 1,000 kronor till 5,000 kronor ävensom att dylik avlöningsförbättring måtte få tillgodonjutas även under år 1918, gjorde Kungl. Maj:t framställning i ämnet i statsverkspropositionen till 1918 års lagtima riksdag, sjätte huvudtiteln (jfr sid. 17—21). Vederbörande departementschef hade ansett det belopp av 1,000 kronor, varmed förhöjning av lappfogdes arvode ifrågasatts, icke vara för högt tilltaget. Med ett arvode å 5,000 kronor skulle man även i stort sett bibehålla den dåvarande relationen mellan lappfogdarnas och länsmannens, dåmera landsfiskalernas, avlöningsförmåner — något som ansågs vara av viss betydelse, då lappfogdarna ej sällan rekryterades ur sistnämnda tjänstemannakategori. Enligt vad departementschefen erinrade, erhöilo tre av lappfogdarna sitt arvode från ovanberörda anslag, medan den fjärde lappfogden, i enlighet med 1916 års riksdags uttalande, tills vidare avlönades från Norrbottens lappfond. Då emellertid behovet av denne sistnämnde, i Norrbottens län tjänstgörande extra lappfogde dåmera visat sig vara av stadigvarande natur, hade departementschefen ansett, att jämväl hans arvode borde från och med år 1919 utgå av ifrågavarande anslag å sjätte huvudtiteln. Att den ifrågasatta avlöningsförhöjningen finge utgå redan från och med ingången av år 1918, hade departementschefen ock velat förorda av skäl bland annat, att landsfiskalerna redan med år 1918 inträdde i sina löneförhållanden.

För år 1919 hemställdes av angivna anledning och på i övrigt anfört skäl om anvisande å extra stat, för enahanda ändamål som förut, av ett reservationsanslag till närmare angivet belopp.

I sin skrivelse nr 6 A anmälde riksdagen, att den ansett sig böra medgiva, att arvodet till den lappfogde, som dittills avlönats av medel från Norrbottens lappfond, från och med år 1919 utginge av ifrågavarande anslag. Kungl. Maj:ts framställning om förhöjning från och med år 1919 av arvodena till lappfogdarna med 1,000 kronor till dem vardera hade riksdagen jämväl funnit sig böra bifalla. Däremot hade riksdagen icke kunnat medgiva, att denna avlöningsförhöjning

skulle utgå redan från och med år 1918, enär därigenom löneregleringen för ifrågavarande befattningshavare i viss mån komme att erhålla retroaktiv karaktär. Det begärda anslaget för år 1919 beviljades av riksdagen.

I detta sammanhang torde även få erinras därom, att i de tre nordligaste länen åtnjuta å ordinarie stat landsfogde en begynnelseavlöning av 5,200 kronor jämte tre ålderstillägg à 500 kronor och landsfiskal (inberäknat förvaltningsbidrag 500 kronor) en begynnelseavlöning av 3,700 kronor jämte två ålderstillägg à 400 kronor. Därtill kommo för år 1920 tillfällig löneförbättring med respektive 900 och 750 kronor ävensom dyrtidstillägg.

Lappfogdar-
nas framställ-
ning.

Jag övergår härefter till lappfogdarnas förevarande framställning. I denna framhålla lappfogdarna till en början, att, ehuru förhöjning av deras arvoden för tämligen kort tid sedan företagits, den nu utgående avlöningen icke kunde anses motsvara det arbete, som numera vore förenat med deras tjänstgöring. Rörande den inträdda ökningen i arbetsbördan yttra lappfogdarna bland annat följande:

Genom att, såsom en följd av den nyligen avslutade konventionen med Norge i renbetesfrågan, på många håll förändringar måste företagas rörande sättet för renskötselns bedrivande och större fordringar ställas på renskötselns intensitet, hade lappfogdarnas inspektionsresor blivit i väsentlig mån mera betungande. Genom att vidare, såsom ett led i strävandet att införa lagstadgad ordning bland fjälltrakternas befolkning, en ordnad utarrendering av kronans rätt till bete, slätter, jakt och fiske ovan odlingsgränsen etc. jämlikt stadgandet i § 31 lapplagen under de senare åren påbörjats eller genomförts, hade expeditonsarbetet blivit i synnerligen hög grad utökat. En ej ringa arbetsbörd hade desslikes tillkommit genom den uppsikt över den så kallade olagliga bebyggelsen i fjälltrakterna, som numera ålåg lappfogdarna i samtliga län. Jämväl genom tillkomsten av bestämmelserna i § 45 normalskolreglementet rörande anmälan om skolpliktiga lappbarn samt stadgandena i §§ 35 och 37 lapplagen rörande bofastas renar samt rörande renräkning hade lappfogdarnas göromål avsevärt vuxit.

Av vad sålunda anförts, anse lappfogdarna det framgå, att de beträffande fjälltrakterna och dessas speciella förhållanden numera i mångt och mycket fullgöra en liknande funktion som folkskolinspektörerna för skolväsendet och fiskeriintendenterna för fiskerinäringen. Ehuru formellt bunden till respektive länsstyrelser borde lappfogdens verksamhet sålunda i realiteten icke jämföras med landsstatstjänstemännens utan närmast med medlemmarnas av nyssnämnda två kårer.

Lappfogdarna erinra härefter, att folkskolinspektörerna i de nordliga länen uppbure — ortstillägg inräknat — en avlöning av 5,800 kronor jämte två ålderstillägg, vardera à 500 kronor, efter respektive 5 och

10 års tjänstgöring, att fiskeriintendenterna — jämte särskild ersättning för förrättning av enskild natur — erhöle en begynnelseavlöning av 5,400 kronor och en slutavlöning av 6,400 kronor samt att till nomadskolinspektören, vilkens verksamhet enligt lappfogdarnas åsikt i än högre grad än förutnämnda befattningshavares överensstämmelse med lappfogdarnas, utginge ett arvode av 7,300 kronor för år.

Under framhållande av att lappfogdarnas löneförmåner sålunda högst väsentligt understege dem, som tillkomme förenämnda tjänstemän, anse lappfogdarna berättigat, att de i princip tillerkännas samma löneförmåner som folkskolinspektörs- och fiskeriintendentskårerna. Med tanke på dels att lappfogdetjänsten i det hela måste betraktas som väsentligt mer ansträngande än det tjänstemännen inom nyssnämnda kårer åvilande arbete, dels ock att förstnämnda tjänst blott vore tillsatt på förordnande, varigenom några ålders- eller dyrortstillägg ej torde vara att påräkna, syntes det jämväl skäligt, att arvodet till lappfogdarna sattes till det belopp, som utginge till ovannämnda tjänstemän i dessas högsta lönegrad.

I fråga om rese- och traktamentsersättning påpekas, att, medan såväl folkskolinspektörerna och nomadskolinspektören som fiskeriintendenterna uppbära dylik ersättning enligt tredje klassen i gällande resereglemente, lappfogdarna — vilkas resor, såsom till största delen förlagda till fjälltrakterna, vore dyrbarare och avsevärt strapatsrikare än de flesta tjänstemäns — endast åtnjuta ersättning enligt fjärde klassen.

Såsom förut nämnts, utmynnar lappfogdarnas framställning huvudsakligen i en hemställan om ett årligt arvode av 6,800 kronor från och med år 1921 och rätt att från samma tidpunkt uppbära rese- och traktamentsersättning enligt tredje klassen i resereglementet.

I utlåtande den 4 december 1920 har 1919 års lappkommitté framhållit, att i anledning av den konvention angående flyttlapparnas rätt till renbetning, som den 5 februari 1919 avslutats med Norge och den 1 januari 1923 träder i kraft, högst betydande förändringar beträffande de svenska lapparnas renskötsel komme att påkallas. Dessa förändringar i renskötseln krävde åter av lappfogdarna ett väsentligt större mått av arbete och omsorg än tidigare ålegat dem och detta icke blott under övergångstiden utan även för framtiden till upprätthållande av konventionens bestämmelser.

1919 års
lappkommitté.

Efter att mera detaljerat hava redogjort för det ökade arbete, som konventionen kommit eller komme att medföra för de särskilda lappfogdarna, vitsordar kommittén lappfogdarnas uppgift om ökning av arbetsbördan i vissa andra avseenden. Sålunda belyser kommittén närmare,

huru lappfogdarnas expeditjonsarbete i hög grad utökats på grund av vissa göromål, som sammanhänga med utarrendering av kronans rätt till bete, slätter, jakt och fiske ovan odlingsgränsen och å renbetesfjällen i Jämtland, varjämte kommittén förklarar sig särskilt vilja framhålla den ökning i göromålen, som uppstått genom lappfogdarnas befattning med lappskolväsendet samt, såvitt anginge lappfogdarna i Norrbotten, genom de år 1917 införda bestämmelserna angående den bofasta befolkningens renägarskap.

Härjämte anför kommittén, bland annat, att nomadskolinspektörens tjänst, om än densamma på grund av sitt mera omfattande tjänstgöringsområde och arten av därmed förenade göromål måste anses ställa större krav på innehavaren, dock närmast kunde jämföras med lappfogdarnas tjänst. Även med fiskerintendenternas tjänst syntes kommittén lappfogdetjänsterna kunna jämföras.

I fråga om lappfogdarnas tjänsteresor framhåller kommittén huvudsakligen, att dessa, som toge en väsentlig del av året i anspråk, övervägande läge inom de öde och kala fjällen, i motsats till vad som gällde beträffande de flesta andra tjänstemän i Norrland, vilka hade sitt egentliga tjänstgöringsområde förlagt till de mera bebyggda delarna av landet.

Kommittén förklarar sig på det livligaste tillstyrka bifall till lappfogdarnas förevarande framställning. Lika med lappfogdarna ansåge kommittén, att de höjda löneförmånerna borde till lappfogdarna utgå från och med år 1921, men syntes kommittén medel för ändamålet för sagda år böra begäras å tilläggsstat för år 1921, då det vore mindre lämpligt att lappfonderna betungades med ifrågavarande utgift.

Länsstyrelserna
i Jämtlands,
Västerbottens
och Norrbottens
län.

Medan länsstyrelsen i Jämtlands län i utlåtande den 4 december 1920 till alla delar tillstyrkt lappfogdarnas framställning, har länsstyrelsen i Västerbottens län i sitt den 2 i samma månad avgivna utlåtande uttalat den mening, att nu utgående avlöning till lappfogdarna visserligen måste anses för knapp i förhållande till det med befattningarna förenade arbete och ansvar, men att å andra sidan de av lappfogdarna framställda anspråken beträffande löneförmånerna vore väl drygt tilltagna, därvid länsstyrelsen särskilt hänvisat till jämförelse med landsfogdarnas — dock enligt länsstyrelsens åsikt alltför låga — avlöning. Länsstyrelsen anser skäligt, att ett med ytterligare 1,000 kronor förhöjt arvode eller således 6,000 kronor för år från och med år 1921 tilldelas lappfogdarna och att i samband härmed anslaget till lappfogdar m. m. höjes med härför erforderligt belopp, dels i riksstaten för år 1922 och dels å 1921 års tilläggsstat. Mot den av lappfogdarna ifrågasatta

förhöjningen av rese- och traktamentsersättningen förklarar länsstyrelsen sig ingen erinran hava att framställa, varjämte länsstyrelsen i fråga om dyrtidstillägg uttalar den åsikten, att sådant, såsom hittills, borde utgå å lappfogdarnas hela arvode.

I sitt den 2 december 1920 avgivna utlåtande anser *länsstyrelsen i Norrbottens län*, att avlöningen till lappfogdarna, med hänsyn till deras numera väsentligt ökade arbetsuppgift, bör höjas, dock icke i begärd utsträckning, enär de, om så skedde, skulle i avlöningshänseende komma framför exempelvis landsfogden i Norrbottens län, om ålders- tillägg för denne ej medräknades. Närmast syntes länsstyrelsen lappfogde böra i avlöningshänseende likställas med folkskolinpektör och det årliga arvodet således utgå med 5,800 kronor, varjämte lappfogde borde komma i åtnjutande av förhöjt arvode, motsvarande folkskolinpektörs ålderstillägg, när han uppnått härför föreskrivet antal tjänsteår.

I vad lappfogdarnas framställning avser ökat dagtraktamente, erforderliga medels utgående ur respektive lappfonder och dyrtidstillägg å blivande avlöningsförhöjning anser länsstyrelsen sig böra tillstyrka densamma.

I sitt förberörda utlåtande den 1 mars 1921 håller 1902 års löne- regleringskommitté före, att vid prövning av nu förevarande framställning från lappfogdarna man, åtminstone på frågans nuvarande stadium, icke bör frångå relationen till vederbörande befattningshavare vid lands- staten.

*Löneregleringskom-
mittén.*

Efter redogörelse för de avlöningsförmåner, som för närvarande — förutom dyrtidstillägg — åtnjutas av landsfogdar och landsfiskaler, erinrar kommittén, att landsstaten hör till de grenar av den civila statsförvaltningen, beträffande vilkas befattningshavare Kungl. Maj:t den 3 december 1920 uppdragit åt kommittén att verkställa utredning angående ny definitiv löne reglering samt, så snart ske kunde, inkomma med det förslag, som av utredningen föranleddes.

I anledning härav meddelar kommittén, att, såvitt nu kunde bedömas, kommittén under loppet av innevarande års första hälft torde bliva i tillfälle att skrida till den åsyftade utredningen beträffande be- fattningshavare vid landsstaten.

Härjämte anför kommittén, att det enligt kommitténs mening skulle kunna verka föregripande på nämnda utredning, även om arvodena till lappfogdarna bleve höjda allenast till vad i förevarande ärende lägst föreslagits. Då emellertid jämväl kommittén funne skäligen, att arvodena i någon mån höjdes, ville kommittén tillstyrka, att desamma bleve för

vartdera av åren 1921 och 1922 provisoriskt höjda, vart och ett arvode med 500 kronor. Även å de sålunda förhöjda arvoden syntes kommittén dyrtidstillägg böra utgå i enlighet med föreskrifter, som vore eller kunde bliva meddelade.

I anledning av lappfogdarnas begäran att för deras resor rese- och traktamentsersättning måtte utgå enligt tredje, i stället för fjärde klassen i gällande resereglemente framhåller kommittén, att kommittén sökt hos riksräkenskapsverket erhålla uppgift i fråga om de ersättningsbelopp, som under år 1920 i nämnda hänseende utbetalats till lappfogdar. I anledning härav hade från riksräkenskapsverket kommit löneregleringskommittén till handa en skrivelse med bifogad uppgift i nyss antytt hänseende.

Av denna uppgift, som jämte nyssnämnda skrivelse bilagts kommitténs utlåtande, inhämtas, att under år 1920 — fränsett, beträffande Jämtlands och Norrbottens län, december, för vilken månad nämnda läns räkenskaper ännu icke avlämnats till riksräkenskapsverket — rese- och traktamentsersättning i skilda poster utbetalts till lappfogden i Jämtlands län med 2,211 kronor 20 öre, till lappfogden i Västerbottens län med 1,938 kronor samt till de bägge lappfogdarna i Norrbottens län med respektive 6,148 kronor 61 öre och 6,035 kronor 36 öre.

Kommittén förklarar nu, att kommittén, efter tagen del av berörda uppgift och med hänsyn jämväl till pågående utredning beträffande nytt resereglemente, ansett sig icke kunna tillstyrka lappfogdarnas framställning i denna del.

Departementschefen.

Av det anförda framgår med tydlighet, att arbetsbördan för lappfogdarna i hög grad ökats. Särskilt är att märka de omfattande arbetsuppgifter, som den med Norge avslutade konventionen i renbetesfrågan medför för ifrågavarande befattningshavare. Med hänsyn härtill och i anslutning till vad jag redan vid ärendets preliminära anmälan till statsverkspropositionen antydde, torde en höjning av lappfogdarnas arvoden snarast böra ske. Därvid bör icke förbises, att väl näppeligen några statens tjänstemän hava att fullgöra sin gärning under så uppslitande förhållanden som lappfogdarna, vilket synes mig väl motivera, att man icke för ängsligt fasthåller vid den ställning, de i och för sig anses böra intaga på tjänstemannaskalan. Samtliga hörda myndigheter och kommittéer äro också eniga därom, att en arvodesförhöjning för dem redan nu bör vidtagas, medan åter olika meningar yppat sig rörande själva det belopp, varmed höjning bör äga rum. Det förefaller mig, som om på sina håll den mera formella syn på saken, jag nyss be-

rörde, kommit att spela en väl så stor roll. Under det att 1919 års lappkommitté och länsstyrelsen i Jämtlands län anse arvodet böra, med bifall till lappfogdarnas begäran, ökas till 6,800 kronor, hava länsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län funnit arvodet kunna vid en ökning begränsas till 6,000 kronor respektive 5,800 kronor. 1902 års löneregleringskommitté har, enär åtminstone på frågans nuvarande stadium hittills iakttagen relation i avlöningshänseende till vederbörande befattningshavare vid landsstaten icke borde frångås och då även en förhöjning av arvodet till allenast sistnämnda belopp skulle kunna verka föregripande å anbefalld utredning om ny definitiv lönereglering rörande, bland andra, ifrågavarande befattningshavare, ansett sig blott kunna tillstyrka en ökning av arvodet för vardera av åren 1921 och 1922 med 500 kronor eller således till 5,500 kronor.

Såsom förut erinrats, yttrade jag vid ärendets förberedande anmälan till statsverkspropositionen, att jag, utan att då kunna intaga någon bestämd ståndpunkt i fråga om storleken av arvodesförhöjningen, ansåge en dylik förhöjning böra beräknas till 1,000 kronor för vardera av åren 1921 och 1922. Då löneregleringskommittén från sin utgångspunkt ansett en ökning av arvodet utöver vad kommittén föreslagit kunna verka föregripande på kommitténs arbeten, nödgas jag tyvärr för närvarande inskränka mig till att förorda en arvodesökning av allenast 500 kronor för år, å vilket belopp dock, såsom löneregleringskommittén även förutsatt, vederbörligt dyrtidstillägg torde böra utgå. I anslutning härtill torde reservationsanslaget till ersättning åt lappfogdar m. m. för år 1922 böra föreslås att utgå med 43,550 kronor mot i statsverkspropositionen beräknade 45,550 kronor, varjämte det å tilläggsstat för år 1921 beräknade förslagsanslaget, högst, 4,000 kronor för beredande av avlöningstillägg åt lappfogdarna synes böra fixeras till halva sistnämnda belopp eller 2,000 kronor. Att belasta lappfonderna med utgifterna för 1921 års arvodesökning torde, efter vad 1919 års lappkommitté och länsstyrelsen i Västerbottens län anfört, icke vara lämpligt.

Efter samråd med chefen för finansdepartementet finner jag mig, med hänsyn till pågående utredning om nytt resereglemente, icke kunna för närvarande tillstyrka bifall till lappfogdarnas begäran att få räkna rese- och traktamentsersättning efter tredje i stället för efter fjärde klassen i gällande resereglemente.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:tt måtte föreslå riksdagen

Kungl. Maj:ts Proposition Nr 295.

dels att till ersättning åt lappfogdar m. m. på extra stat för år 1922 anvisa ett reservationsanslag av 43,550 kronor,

dels ock att för beredande av avlöningstillägg åt lappfogdarna på tilläggsstat för år 1921 bevilja ett förslagsanslag, högst, 2,000 kronor.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnade, att proposition i ämnet av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skulle avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Herman Hultkrantz.
